

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Olgy Stránské ve věci žalobkyně: **C. P., s. r. o.**, se sídlem x, zastoupené Censitio, s. r. o., se sídlem Ratajova 1113/8, 148 00 Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20. 3. 2012, č. j. 1371/12-1300-203299,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 21. 5. 2012, domáhá zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20. 3. 2012, čj. 1371/12-1300-203299 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Příbrami ze dne 19. 8. 2011, č. j. 149583/11/063911203497, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Finanční úřad tímto rozhodnutím žalobkyni doměřil za zdaňovací období duben 2008 daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 218.614 Kč.

Žalobkyně v žalobě po rekapitulaci průběhu předcházejícího správního řízení uvedla, že v souhrnu všech procesních pochybení finančního úřadu došlo k porušení jejího práva na

spravedlivý proces. Toto porušení spatřuje v tom, že jí nebylo ze strany finančního úřadu umožněno dostatečně se seznámit s výsledkem kontrolního zjištění a kvalifikovaně k němu podat své vyjádření a navrhnout jeho doplnění. Žalobkyně dále namítla, že finanční úřad neseznámil jednatele žalobkyně s obsahem kontrolního zjištění, zabránil kvalifikovanému zastupování žalobkyně tím, že opakovaně zamítal její stížnosti, nevyčkal písemného vyjádření ke kontrolnímu zjištění, neuznal důvody omluvy tehdejšího zástupce žalobkyně z projednání a předání zprávy o daňové kontrole a přistoupil k doměření daně. Dále poukázala na to, že dřívější zástupce žalobkyně byl členem Senátu Parlamentu ČR, a proto je podle ní pochopitelný požadavek vytvoření dostatečného prostoru pro efektivní a kvalifikované zastupování. Dále žalobkyně namítla, že finanční úřad prodloužil lhůtu k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění pouze o dva dny, ačkoliv daňový subjekt požádal o prodloužení této lhůty o patnáct dní, a že doručil rozhodnutí o prodloužení jednání žalobkyně osobně. Finanční úřad pak podle žalobkyně nesplnil svou povinnost sdělit, zda důvody omluvy neúčasti na nařízeném jednání uznal, nebo zda takovou neúčast považuje za nedůvodnou. Dále žalobkyně namítla, že finanční orgán měl povinnost doručit jí rozhodnutí o prodloužení lhůty do datové schránky, nikoliv osobně. K hmotněprávnímu posouzení věci žalobkyně v žalobě uvedla, že § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), je v přímém rozporu se směrnicí Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, konkrétně s jejím čl. 177. Žalobkyně se domáhá přímého účinku citovaného ustanovení směrnice, z čehož zároveň dovozuje, že mohla oprávněně uplatnit nárok na odpočet DPH na vstupu při pořízení osobního automobilu.

Finanční ředitelství v Praze ve svém vyjádření k žalobě doručeném soudu 25. 6. 2012 odmítlo, že by došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Podle finančního ředitelství bylo žalobkyni sděleno, jakým způsobem finanční úřad zhodnotil předložené důkazní prostředky. Žalobkyně podle něj měla prostor k vyjádření, vysvětlení nejasností a navržení důkazních prostředků. Podle finančního ředitelství finanční úřad žalobkyni s výsledkem kontrolního zjištění seznámil. Žalobkyni bylo předáno písemné vyhotovení výsledků kontrolního zjištění a byla jí stanovena lhůta 8 dní k vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění. Smyslem seznámení s výsledkem kontrolního zjištění je seznámit kontrolovaný daňový subjekt s kontrolními zjištěními a jejich dopadem do jeho daňové povinnosti a poskytnutí možnosti se ke zjištěním vyjádřit a navrhnout další důkazní prostředky. Toto seznámení nespočívá v předčítání písemné dokumentace. Finanční úřad podle tohoto vyjádření postupoval v souladu s § 88 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a při seznamování s výsledkem kontrolního zjištění neporušil žádná práva žalobkyně. Finanční ředitelství dále ve svém vyjádření připomnělo, že rozhodnutím finančního úřadu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 44165/11/063932200897, byla stanovena lhůta pro vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění do 1. 4. 2014. Žalobkyně však žádné vyjádření nepředložila, na předvolání k projednání zprávy o daňové kontrole reagovala stížnostmi na postup pracovníků finančního úřadu a nedostavila se k němu ani na opakovaná předvolání. Finanční ředitelství se ztotožnilo s finančním úřadem, který dospěl k závěru, že se žalobkyně vyhýbala projednání zprávy o daňové kontrole, a postupoval tak podle § 88 odst. 5 daňového řádu. K žalobní námitce, že finanční úřad nevyčkal na vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění, finanční ředitelství uvedlo, že žalobkyně se do dne zaslání zprávy o daňové kontrole ke kontrolním zjištěním nevyjádřila a ani nenavrhla další důkazní prostředky, ačkoliv na to měla čtyři měsíce. Žalobkyně se o právo vyjádřit se ke kontrolnímu zjištění a navrhnout důkazní prostředky připravila sama svým jednáním v daňové kontrole tím, že byla nečinná. Žalobkyně se z jednání náležitě neomluvila a ani tak učinit nechtěla. Finanční úřad žalobkyni vysvětlil, proč nemůže její návrh termínu jednání akceptovat, proč stanovil jiné datum jednání a zároveň

upozornil na důsledky nedostavení se na jednání bez dostatečného důvodu. Podle finančního ředitelství je na předvolaném, aby se náležitě omluvil z jednání tak, aby důvody jeho neúčasti byly zřejmé a neúčast omluvitelná. Finanční úřad nebyl povinen vyzývat předvolaného, aby důvody své nepřítomnosti upřesnil, doplnil či prokázal. Jestliže žalobkyně odmítla sdělit důvody, které jí bránily dostavit se na jednání, navrhla neakceptovatelný termín pro jednání a opětovně se na jednání bez sdělení důvodu nedostavila, nelze podle finančního ředitelství dospět k jinému závěru, než že se vyhýbá projednání zprávy o daňové kontrole a brání ukončení daňové kontroly. K žalobní námitce, že hmotné posouzení nároku na odpočet při pořízení automobilu je v rozporu s čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES, finanční ředitelství uvedlo, že tato námitka nebyla v odvolacím řízení přezkoumána, neboť nebyla žalobkyní v odvolání uplatněna. K této námitce však finanční ředitelství podotklo, že výluka odpočtu v případě nákupu osobního automobilu byla v zákoně o DPH, ve znění účinném pro rok 2008, totožná s výlukou obsaženou v zákoně č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH z roku 1992“). Finanční ředitelství dospělo k závěru, že zákon o DPH je v této otázce v souladu s předpisy EU. Čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES na případ žalobkyně vztáhnout, neboť se nejedná o situaci, na kterou dopadá čl. 176, kdy ve vnitrostátních předpisech existovala výluka odpočtu DPH v době přistoupení ke Společenství. Vyloučení odpočtu DPH bylo uplatněno v souladu s uvedenou směrnicí a není proto místo pro její přímou aplikaci. Finanční ředitelství proto navrhlo zamítnutí žaloby.

Podáním doručeným soudu dne 27. 4. 2013 žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby požádal Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) o rozhodnutí o předběžné otázce následujícího znění: „*Mohla Česká republika aplikovat výjimku v podobě neuznání nároku na odpočet u osobních automobilů, když podle čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice mohly tyto výjimky zachovat členské státy po čtyřech letech od nabytí účinnosti směrnice pouze se souhlasem Rady?*“.

Žalovaný se k tomuto návrhu vyjádřil tak, že posouzení nutnosti položení předběžné otázky nechává zcela v rozhodovací pravomoci soudu a je názoru, že každé použití unijního práva nemá za následek povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru.

S účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“), byl ode dne 1. 1. 2013 zrušen zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a v důsledku toho zaniklo Finanční ředitelství v Praze. Podle § 20 odst. 1 zákona o finanční správě spisy územních finančních orgánů převezmou ministerstvo nebo orgány finanční správy příslušné ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle § 20 odst. 5 jsou-li v pověřeních vydaných při správě daní nebo ve správním řízení uvedena finanční ředitelství zřízená podle zákona o územních finančních orgánech, rozumí se jimi Odvolací finanční ředitelství zřízené podle tohoto zákona. Vzhledem k § 69 s. ř. s., podle kterého je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, je žalovaným správním orgánem a tedy účastníkem řízení (§ 33 odst. 1 s. ř. s.) Odvolací finanční ředitelství.

Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Dne 6. 4. 2010 zahájil finanční úřad u žalobkyně daňovou kontrolu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 11. 2010, čj. 101914/10/063932200897, mimo jiné vyplývá, že na žádost finančního úřadu o vysvětlení k daňovému dokladu týkajícího se vozidla VW TOUAREG V6 TDI, při jehož pořízení uplatnila žalobkyně nárok na odpočet DPH ve výši 218.614 Kč, kdy tento vůz měl být pořízen 4. 4. 2008 jako nákladní automobil, avšak přestavba vozidla na nákladní automobil terénní byla provedena až dnem 25. 6. 2008,

žalobkyně odpověděla, že poskytne písemné vyjádření. Ve svém podání doručeném finančnímu úřadu dne 22. 11. 2010 pak k této věci žalobkyně uvedla, že nebyla vznesena žádná otázka a není jasné, k čemu se má žalobkyně vyjádřit a co popisem nákupu uvedeného vozidla finanční úřad myslel. Dále uvedla, že odpoví na konkrétní otázku finančního úřadu formou výzvy.

Finanční úřad ve výzvě ze dne 14. 12. 2010, č. j. 112513/10/063932200897, uvedl, že z úředních záznamů zapsaných ve velkém technickém průkazu vyplývá, že přestavba předmětného vozidla na nákladní byla provedena až následně poté, co bylo dne 7. 4. 2008 zaregistrováno jako osobní automobil, a vyzval žalobkyni, aby ve stanovené lhůtě doložila oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH. Ve svém podání doručeném finančnímu úřadu dne 18. 2. 2011 k tomu žalobkyně uvedla, že dne 23. 4. 2008 bylo vydáno rozhodnutí o povolení přestavby vozidla s tím, že tato přestavba však byla uskutečněna již ke dni pořízení vozidla, kdy do něj byla namontována přepážka.

Ve výsledku kontrolního zjištění čj. 35960/11/063931201271, pak finanční úřad shrnul skutková zjištění k této věci tak, že žalobkyně neprokázala, že přestavba vozidla byla oficiálně provedena již dnem nákupu automobilu, a dospěl proto k závěru, že žalobkyně porušila § 75 odst. 2 zákona o DPH a za zdaňovací období duben roku 2008 uplatnila neoprávněně odpočet daně v základní sazbě daně ve výši 218.614 Kč. S výsledkem kontrolního zjištění byla žalobkyně seznámena dne 22. 3. 2011, jak vyplývá z protokolu z téhož dne, č. j. 38829/11/063931201271. Pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění jí byla stanovena lhůta 8 dnů. Žalobkyně před uplynutím lhůty pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění požádala dne 28. 3. 2011 o její prodloužení o 15 dnů. V žádosti uvedla, že vzhledem k rozsahu úkonů a z důvodu velkého rozsahu a složitosti zprávy vyžaduje věc projednání s daňovým poradcem. Finanční úřad této žádosti zčásti vyhověl a rozhodnutím ze dne 30. 3. 2011, č. j. 44165/11/063932200897, tuto lhůtu sice prodloužil, avšak pouze do 1. 4. 2011, přičemž odkázal na § 36 odst. 2 daňového řádu.

Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 29. 3. 2011 žalobkyně doložila finančnímu úřadu plnou moc, kterou k zastupování při správě daní udělila Ing. P. P., daňovému poradci. Ten se dne 31. 3. 2011 dostavil k nahlížení do spisu a do protokolu, čj. 46113/11063932200987, podal jménem žalobkyně stížnost proti způsobu, jakým je veden spis. Tato stížnost byla finančním úřadem shledána neoprávněnou, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna přípisem ze dne 29. 4. 2011, č. j. 74662/11/063932200897. Následně žalobkyně podala další stížnost, doručenou finančnímu úřadu dne 4. 4. 2011, na postup finančního úřadu při seznamování žalobkyně s výsledkem kontrolního zjištění. Kromě toho žalobkyně navrhla, aby finanční úřad doplnil kontrolní zjištění v případě pořízení vozidla TOUAREG V6 TDI a navrhla výsledek dodavatele automobilu jako svědka. Tuto stížnost finanční úřad neshledal jako důvodnou a žalobkyni o tom vyrozuměl přípisem ze dne 11. 4. 2011, č. j. 56784/11/063932203841. Žalobkyně, resp. její tehdejší zástupce, byla opatřením ze dne 2. 5. 2011, č. j. 76248/11/063932200897, předvolána k projednání a předání zprávy o daňové kontrole na den 18. 5. 2011. Dne 5. 5. 2011 podala žalobkyně stížnost na postup finančního úřadu. S ohledem na to, že z obsahu této stížnosti vyplývalo, že se žalobkyně domnívá, že její stížnost ze dne 4. 4. 2011 nebyla řádně vyřízena, postoupil ji finanční úřad finančnímu ředitelství. Finanční ředitelství žalobkyni vyrozumělo přípisem ze dne 18. 5. 2011, čj. 2649/11-1500-200379, o tom, že neshledalo, že by finanční úřad nějakým způsobem zasáhl do jejích práv. Dne 17. 5. 2011 podala žalobkyně stížnost na postup finančního úřadu při předvolání tehdejšího zástupce žalobkyně, seznámení žalobkyně s výsledky kontrolního zjištění a na způsob vedení spisu. Zároveň v ní bez bližšího

odůvodnění finančnímu úřadu tehdejší zástupce žalobkyně sdělil, že se na jednání dne 18. 5. 2011 nedostaví. S ohledem na to, že se z hlediska jejího obsahu jednalo opětovně o nesouhlas s vyřízením předcházejících stížností, postoupil finanční úřad tuto stížnost finančnímu ředitelství. Tuto stížnost finanční ředitelství vyřídilo přípisem ze dne 13. 6. 2011, čj. 3063/11-1500-200379, kterým žalobkyni vyrozumělo, že ji shledalo nedůvodnou. Finanční ředitelství zde mimo jiné uvedlo, že skutečnost, že žalobkyně považuje předvolání za nezákonné, není možné považovat za dostatečný důvod pro absenci žalobkyně, resp. jejího tehdejšího zástupce, na jednání a toto sdělení žalobkyně finančnímu úřadu ji nezpřostilo ji se jednání zúčastnit. V této souvislosti finanční ředitelství rovněž vyjádřilo názor, že tímto jednáním žalobkyně maří správu daní.

Opatřením ze dne 20. 6. 2011, čj. 118259/11/063932200897, finanční úřad předvolal žalobkyni, resp. jejího tehdejšího zástupce, k projednání zprávy o daňové kontrole na den 13. 7. 2011. Na předvolání žalobkyně reagovala stížností na postup finančního úřadu. V ní uvedla, že předvolání k projednání zprávy o daňové kontrole na den 13. 7. 2011 nemohlo být opakované, neboť tehdejší zástupce žalobkyně byl dříve telefonicky informován, že se předchozí jednání ruší. Zároveň není v kompetenci finančního úřadu ukládat zástupci žalobkyně v předvolání povinnost vzít si s sebou platný průkaz totožnosti. Zároveň zde zástupce žalobkyně finančnímu úřadu sdělil, že se k jednání nedostaví, a zároveň odmítl sdělit důvody bránící mu v účasti na jednání, neboť to podle jeho názoru není v kompetenci finančního úřadu a že ujišťuje finanční úřad, že jeho důvody jsou vážné, avšak necítí jakoukoliv potřebu je finančnímu úřadu sdělovat, a to mimo jiné z důvodu nezákonnosti předvolání. Jako termín jednání žalobkyně navrhla neděli 31. 7. 2011 od 14.00 hod. Finanční úřad přípisem ze dne 19. 7. 2011, č. j. 138150/11/063932200897, shledal tuto stížnost částečně důvodnou, když souhlasil se žalobkyní, že v předvolání ze dne 20. 6. 2011 nemělo být užito slova opakovaně. Na další část stížnosti odmítl finanční úřad reagovat, neboť v ní podle něj byly uvedeny stejné stížnostní důvody, které byly již vyřízeny a shledány nedůvodnými. Opatřením z téhož dne čj. 138880/11/063932200897, byla žalobkyně, resp. její zástupce, předvolána k projednání zprávy o daňové kontrole na den 1. 8. 2011 v 8.00 hod. Na tyto písemnosti reagovala žalobkyně podáním doručeným finančnímu úřadu dne 28. 7. 2011, ve kterém jednak sdělila, že se k jednání dne 1. 8. 2011 z důležitých důvodů její tehdejší zástupce nedostaví. Za jeden z těchto důvodů označila dokončování podnětu Generálnímu finančnímu ředitelství k přezkoumání postupu finančního úřadu a finančního ředitelství. Jinak tyto důvody nespecifikovala. Zároveň byla obsahem tohoto podání stížnost napadající zejména obsah předvolání ze dne 19. 7. 2011, kdy mimo jiné žalobkyně opětovně uvedla, že důvody pro nedostavení se na jednání jsou vážné, ale že necítí jakoukoli potřebu sdělovat je finančnímu úřadu v této fázi řízení, neboť předvolání považuje za nezákonné. Finanční úřad neshledal stížnost jako důvodnou a v přípisu z 2. 8. 2011, č. j. 145310/11/063932200897, o tom žalobkyni vyrozuměl a dodal, že ve stížnosti jsou uvedeny stejné důvody jako ve stížnostech předchozích, které již byly shledány nedůvodnými jak finančním úřadem, tak finančním ředitelstvím.

Finanční úřad pak dne 2. 8. 2011 zaslal žalobkyni dvě zprávy o daňové kontrole, mezi nimi rovněž zprávu o daňové kontrole DPH za zdaňovací období duben až prosinec roku 2007, leden až prosinec roku 2008 a leden až prosinec roku 2009 ze dne 2. 8. 2011, čj. 137154/11/063931201271. Na jejím základě pak finanční úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 8. 2011, čj. 149583/11/063911203497, žalobkyni doměřil za zdaňovací období duben 2008 DPH ve výši 218.614 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 9. 2011 blanketní odvolání. Finanční úřad opatřením ze dne 21. 9. 2011, č. j. 155897/11/063911203497, vyzval žalobkyni k odstranění vad odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Na včasnou žádost žalobkyně byla tato lhůta rozhodnutím finančního

úřadu ze dne 12. 10. 2011, č. j. 159041/11/063911203497, prodloužena do 1. 11. 2011. Žalobkyně následně podáním doručeným finančnímu úřadu dne 18. 11. 2011 požádala o vyslovení neúčinnosti doručení rozhodnutí o prodloužení lhůty k odstranění vad odvolání. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím finančního úřadu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 174003/11/063911203497, které bylo potvrzeno rozhodnutím finančního ředitelství ze dne 26. 4. 2012, č. j. 1952/12-1300-203299. Žalobkyně rovněž podala dne 23. 8. 2011 finančnímu úřadu stížnost proti způsobu předání zprávy o daňové kontrole. Tato stížnost byla vyřízena přípisem ze dne 29. 8. 2011, č. j. 150567/11/063932200897, kterým finanční úřad informoval žalobkyni, že stížnost byla posouzena jako neoprávněná. Následně žalobkyně podáním doručeným finančnímu ředitelství dne 9. 9. 2011 požádala finanční ředitelství o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti. Finanční ředitelství neshledalo ve vyřízení stížnosti rozpor se zákonem, o čemž byla žalobkyně informována přípisem ze dne 3. 10. 2011, č. j. 5101/11-1500-200379. Odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 19. 8. 2011 bylo doplněno dne 16. 11. 2011. O tomto odvolání rozhodlo finanční ředitelství napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítlo a dodatečný platební výměr ze dne 19. 8. 2011 potvrdilo.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a došel, k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 s. ř. s.), přičemž účastníci v návaznosti na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Žalobní námitky v projednávané věci směřují jednak do žalobkyní tvrzených procesních pochybení finančního úřadu resp. finančního ředitelství, v důsledku nichž mělo dojít k porušení ustanovení o řízení a zásahu do procesních práv žalobkyně, a jednak žalobkyně namítá rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES.

Ve vztahu k procesním námitkám představuje relevantní právní úpravu především ustanovení § 88 daňového řádu, podle něhož správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření (odst. 2). Na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhopvat jeho další doplnění (odst. 3).

Podle § 88 odst. 5 citovaného zákona pak odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.

Krajský soud neshledal v řízení před finančním úřadem jakoukoliv vadu, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud nemohl předně přisvědčit námitce žalobkyně, že jí nebylo umožněno dostatečně se seznámit s výsledkem kontrolního zjištění a kvalifikovaně na něj reagovat. V tomto ohledu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, podle něhož takové seznámení s výsledkem kontrolního zjištění nespočívá nutně v předčítání písemné dokumentace. Byť i taková možnost nemůže být předem vyloučena, zákon takovou formu výslovně nevyžaduje a tento požadavek nelze ani jinak dovodit. Záleží tedy na konkrétních okolnostech případu a posouzení správce daně, aby z možných způsobů seznámení daňového subjektu vybral ten, který bude směřovat k dosažení cíle správy daní, ale zároveň daňový subjekt co nejméně zatěžovat (srov. § 5 odst. 3 daňového řádu). S výsledkem kontrolního zjištění byla žalobkyně seznámena na jednání dne 22. 3. 2011, na kterém si zároveň převzala vyhotovení výsledku kontrolního zjištění a k její žádosti jí byla pro

vyjádření k tomuto výsledku a navržení jeho doplnění stanovena lhůta 8 dnů. Ze žaloby nevyplývá, v čem by následně požadovaný způsob seznámení žalobkyni méně zatěžoval či lépe směřoval k dosažení cíle správy daní. Navíc jakkoliv z daňového řádu nelze dovodit požadavek na čtení výsledků kontrolního zjištění, ze správního spisu soud nezjistil, že by takový požadavek žalobkyně při seznámení požadovala. Kromě toho z protokolu vyplývá, že se k výsledku kontrolního zjištění žalobkyně chtěla vyjádřit až po jednání v dodatečně k tomu stanovené lhůtě, nikoliv během tohoto jednání. Jen na okraj v této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že během jednání v rámci předcházející daňové kontroly žalobkyně na otázky finančního úřadu odkazovala na budoucí písemná vyjádření. V posuzovaném případě se proto krajskému soudu jeví zvolený způsob seznámení s výsledky kontrolního zjištění jako adekvátní, který je v souladu s oběma zmíněnými základními zásadami správy daní.

Pochybení krajský soud neshledal ani v postupu finančního úřadu, kterým byla žalobkyni poskytnuta lhůta k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění. Jak plyne ze shora reprodukováného obsáhlého správního spisu, k žádosti žalobkyně jí byla tato lhůta stanovena v délce 8 dní. Na její včasnou žádost byla tato lhůta prodloužena o další 2 dny. Z výše citovaného ustanovení § 88 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že tato lhůta musí být přiměřená, avšak zákon konkrétní délku lhůty nestanoví. Odborná literatura k tomuto ustanovení uvádí, že „[s]tanovil-li by správce daně lhůtu nepřiměřeně krátkou, vystavil by se riziku, že daňová kontrola bude stížena vadou, která může mít vliv na zákonnost pozdějšího rozhodnutí o daňové povinnosti“ (Žiškova, M. In: Baxa, J. et al. *Daňový řád. Komentář. I. díl.* Praha: Wolters Kluwer, 2011, s. 482). Lhůta finančním úřadem stanovená a následně prodloužená však sama o sobě nemůže být nepřiměřená. Přiměřenost lhůty je totiž třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu (srov. analogicky nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2001, sp. zn. Pl.ÚS 46/2000). V tomto ohledu je třeba též připomenout, že daňová kontrola k momentu seznámení se s výsledky kontrolního zjištění trvala bezmála jeden rok. Přiměřenost dané lhůty je třeba dále posuzovat ve vztahu ke skutkovým zjištěním týkajícím se napadeného rozhodnutí, tedy vztahujícím se k nároku na odpočet DPH při pořízení automobilu. V tomto výsledku kontrolního zjištění neobsahuje žádnou skutečnost, která by pro žalobkyni mohla být jakkoliv překvapivá, naopak navazuje na dosavadní průběh daňové kontroly a v ní dosažená skutková zjištění. Na ta při tom žalobkyně měla dostatečnou možnost reagovat v průběhu celé daňové kontroly, což také učinila. Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobkyně, která pochybení finančního úřadu spatřuje v tom, že finanční úřad prodloužil lhůtu k vyjádření k výsledku kontrolního zjištění pouze o dva dny, ačkoliv žalobkyně požádala o prodloužení této lhůty o patnáct dní, a nevyčkal na vyjádření k výsledku kontrolního zjištění. Finanční úřad zde splnil povinnost, která pro něj vyplývá z § 36 odst. 2 daňového řádu, tedy v případě první žádosti prodloužit lhůtu alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývá ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno, ledaže by bylo žádáno o lhůtu kratší. V rozhodnutí o prodloužení lhůty ze dne 30. 3. 2011 přitom finanční úřad dostatečně zdůvodnil, proč lhůtu neprodloužil nad minimální rozsah stanovený zákonem, tedy že dle jeho názoru měla žalobkyně dostatečný časový prostor v průběhu trvání daňové kontroly odstranit závady obsažené ve výsledku kontrolního zjištění. Krajský soud poukazuje rovněž na skutečnost, že v žádosti o prodloužení lhůty není specifikován žádný konkrétní důvod, pro který by měla být lhůta prodloužena, ale je zde pouze obecně uvedeno, že věc vyžaduje projednání s daňovým poradcem. Přiměřenost uvedené lhůty pak soud zkoumal rovněž s ohledem na reálně poskytnutý časový prostor, v jehož rámci se žalobkyně mohla k výsledku kontrolního zjištění vyjádřit a navrhnout jeho doplnění. Během tohoto celého časového úseku až do sepsání zprávy o daňové kontrole učinila žalobkyně vyjma mnoha jiných procesních úkonů, které měly většinou povahu stížnosti (viz reprodukováný správní spis), pouze jediný návrh na doplnění výsledku kontrolního zjištění, když navrhla

provedení výsledku dodavatele automobilu jako svědka. S tímto návrhem na doplnění výsledku kontrolního zjištění se však finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole vypořádal a uvedl důvody, pro které považoval provedení svědecké výpovědi dodavatele automobilu za nadbytečné a pro které setrvává na svém stanovisku. Podle názoru zdejšího soudu tak finanční úřad postupoval zcela v souladu s § 88 odst. 3 daňového řádu.

Jako důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobkyně, že rozhodnutí o prodloužení lhůty pro vyjádření k výsledku kontrolního zjištění mělo být žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky a nikoliv osobně k rukám jejího jednatele. Ustanovení § 39 odst. 1 daňového řádu osobní doručení při ústním jednání či jiném úkonu klade na roveň s doručováním elektronickou formou, tedy doručování do datové schránky. Obě formy doručování jsou řazeny mezi tzv. prioritní způsoby doručování a záleží tedy na posouzení správce daně, který z nich s ohledem na konkrétní okolnosti případu zvolí. Navíc ani upřednostnění jiných forem doručování podle § 39 odst. 2 daňového řádu před způsoby uvedenými nezpůsobují neúčinnost či nezákonnost doručení (srov. Šimek, K. In: Baxa, J. et al. *Daňový řád. Komentář. I. díl*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, s. 228-229). I v případě této námítky tedy lze uzavřít, že finanční úřad postupoval zcela v souladu s daňovým řádem.

Jako nedůvodnou shledal krajský soud rovněž žalobní námitku, dle které finanční úřad nesplnil svou povinnost sdělit, zda důvody omluvy neúčasti na nařízeném jednání uznal, nebo zda takovou neúčast považuje za nedůvodnou. Žalobkyně, resp. její dřívější zástupce, neuvedla žádný dostatečný důvod, pro který se nemohla účastnit jednání v místě a čase určeném finančním úřadem. Po celou dobu předchozí zástupce žalobkyně uváděl, že nemá povinnost takový důvod sdělovat nebo odkazoval jen na „důležité důvody“, které však nebyly dále blíže specifikovány. Důležitost, resp. dostatečnost, důvodů, pro které se daňový subjekt nemůže účastnit nařízeného jednání, posuzuje správce daně, nikoliv daňový subjekt či jeho zástupce. Pro toto posouzení je přitom nezbytné, aby byl správce daně seznámen s důvody, pro které se daňový subjekt nemůže nařízeného jednání účastnit. Žalobkyně však žádné konkrétní důvody neuváděla. Krajský soud přitom upozorňuje na to, že již ve vyřízení stížnosti ze dne 13. 6. 2011, č. j. 3063/11-1500-200379, byla žalobkyně finančním ředitelstvím upozorněna na to, že skutečnost, že žalobkyně považuje předvolání za nezákonné, není možné považovat za dostatečný důvod pro absenci žalobkyně, resp. jejího tehdejšího zástupce, na jednání a toto sdělení žalobkyně finančnímu úřadu ji nezprostilo povinnosti se jednání zúčastnit. Proto si žalobkyně měla a mohla být vědoma možných důsledků nedostavení se k projednání zprávy o daňové kontrole a následný postup finančního úřadu pro ni nemohl být překvapivý. V podání ze dne 27. 7. 2011 žalobkyně jako důvod nedostavení se uvedla, že dokončuje podnět Generálnímu finančnímu ředitelství k přezkoumání postupu finančního úřadu a finančního ředitelství. To však dle názoru soudu nelze považovat za dostatečný důvod pro nedostavení se na předvolání k projednání zprávy o daňové kontrole, neboť tato skutečnost nijak účasti na projednání zprávy o daňové kontrole nemůže bránit.

Žalobkyně rovněž namítala, že její dřívější zástupce byl členem Senátu Parlamentu ČR, a proto je podle ní pochopitelný požadavek vytvoření dostatečného prostoru pro efektivní a kvalifikované zastupování. K tomu soud předně připomíná, že ustanovení § 6 daňového řádu mezi základní zásady správy daní řadí mimo jiné zásadu rovnosti, zásadu vzájemné spolupráce, zásadu poučovací a vstřícnosti. Z uvedeného ustanovení lze mimo jiné dovodit, že daňový subjekt a jeho zástupce musí mít v řízení vždy v zásadě rovné postavení ve vztahu k jiným daňovým subjektům a jejich zástupcům, neodůvodňují-li konkrétní skutkové okolnosti případu jiný postup. Správce daně tak musí vůči všem daňovým subjektům postupovat v obdobných případech obdobně. Výjimečný přístup však bude odůvodněn

nějakými závažnými objektivními překážkami na straně daňového subjektu či jeho zástupce. Výkon funkce člena Parlamentu ČR jako takový však podle názoru zdejšího soudu uvedenou překážku nepředstavuje a představovat nemůže. Bylo na úvaze a odpovědnosti dřívějšího zástupce žalobkyně, zda vedle výkonu funkce senátora Parlamentu ČR bude poskytovat ještě daňové poradenství jako daňový poradce a nakolik mu výkon veřejné funkce umožňuje řádně plnit úkoly daňového poradce. Zvolením za člena Parlamentu ČR nezískává poslanec či senátor v tomto ohledu žádná privilegia nebo jakékoliv zvláštní postavení, které by při výkonu jiné jeho funkce či zaměstnání mělo být zohledňováno. Výjimky z této zásady by musel předvídat zákon. Daňový řád, ani jiný právní předpis aplikovaný na projednávanou věc, však žádnou takovou výjimku nestanoví. Pochopitelně i v rámci výkonu funkce senátora může objektivně nastat situace, která by znemožnila dřívějšímu zástupci žalobkyně účastnit se nařízeného jednání (např. naplánovaná zahraniční cesta apod.). Tuto skutečnost by však musela žalobkyně finančnímu úřadu sdělit, což nejenže žalobkyně neučinila, ale několikrát sdělení důvodu výslovně odmítla. V projednávané věci přitom nelze z postupu finančního úřadu dovozovat, že by se v tomto ohledu nesnažil žalobkyni vyhovět. Žalobkyně byla předvolána celkem na tři jednání k projednání zprávy o daňové kontrole, a sice na den 18. 5. 2011, 13. 7. 2011 a 1. 8. 2011, kdy na základě žádné z těchto výzev se žalobkyně nedostavila a zároveň neuvedla konkrétní důvod, který by jí v tom bránil. Finanční úřad však přesto žalobkyni vyšel vstříc a dvakrát změnil termín jednání. V posledním případě přitom nařídil jednání na nejbližší možný termín následující po termínu, který požadovala žalobkyně. Ta se dožadovala projednání zprávy o daňové kontrole v neděli 31. 7. 2011. Kromě toho, že finanční úřad nebyl navrženým termínem vázán, žalobkyně nesdělila žádné konkrétní důvody, pro které požaduje projednání zprávy o daňové kontrole v neděli, tedy den neúřední a den pracovního klidu. Vzhledem k uvedenému nemohla takový postup odůvodňovat ani skutečnost, že žalobkyně byla zastoupena senátorem Senátu Parlamentu ČR. Krajský soud v Praze si je vědom toho, že na výkon uvedené funkce neupozorňoval sám dřívější zástupce žalobkyně, jež vedle daňového poradenství vykonával funkci senátora, ale že na tuto skutečnost poukázala až žalobkyně v době, kdy ji tento dřívější zástupce již nezastupoval. Přesto považuje zdejší soud ke vznesené žalobní námitce za vhodné připomenout, že senátor Senátu Parlamentu ČR je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o střetu zájmů“) veřejným funkcionářem. Tito přitom podle § 3 odst. 2 písm. b) zákona o střetu zájmů nesmí ohrozit veřejný zájem tím, že se budou odvolávat na svou funkci v záležitostech, které souvisejí s jejich osobními zájmy, zejména s jejich povoláním, zaměstnáním nebo podnikáním. Skutečnost, že byl dřívější zástupce žalobkyně senátorem Senátu Parlamentu ČR, nejenže neodůvodňuje výjimečný přístup finančního úřadu vůči žalobkyni, kdy by měl povinnost nařídít jednání k projednání zprávy o daňové kontrole na neúřední den, ale této skutečnosti se zástupce žalobkyně ani nemohl dovolávat, neboť by se mohl dopustit jednání ohrožující veřejný zájem ve smyslu citovaného ustanovení zákona o střetu zájmů. Podle názoru krajského soudu se finanční úřad snažil žalobkyni dostatečně vyjít vstříc, aby mohla co nejlépe hájit svá procesní práva. Za daných skutkových okolností krajský soud proto neshledal, že by uvedený postup finančního úřadu byl v rozporu s § 88 odst. 5 daňového řádu, který výslovně umožňuje správci daně doručit daňovému subjektu zprávu o daňové kontrole do vlastních rukou, jestliže se daňový subjekt odmítne se zprávou seznámit, projednat ji nebo se jejímu projednání vyhýbá.

Jako důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku, dle které finanční úřad zabránil kvalifikovanému zastupování žalobkyně tím, že opakovaně zamítal její stížnosti. Tato žalobní námitka je natolik obecně formulovaná, že z ní není patrné, s jakým ustanovením právního předpisu měl být tento postup finančního úřadu v rozporu. V této souvislosti soud uvádí, že

stížnost představuje subsidiární prostředek ochrany, který má právo správci daně podat osoba zúčastněná na správě daní proti nevhodnému chování jeho úředních osob nebo proti postupu tohoto správce daně, neposkytuje-li daňový zákon jiný prostředek ochrany (§ 261 odst. 1 daňového řádu). V postupu finančního úřadu či finančního ředitelství předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, kdy tyto orgány shledaly stížnosti žalobkyně jako nedůvodné, a to včetně žádosti o prošetření způsobu jejich vyřízení, nebo neoprávněné, krajský soud neshledal jakékoliv porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K hmotněprávnímu posouzení věci žalobkyně v žalobě namítá, že ustanovení § 75 odst. 2 zákona o DPH, je v přímém rozporu s čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES. Žalobkyně se domáhá přímého účinku citovaného ustanovení směrnice, z čehož zároveň dovozuje, že mohla oprávněně uplatnit nárok na odpočet DPH na vstupu při pořízení osobního automobilu. Ani tuto námitku však soud neshledal jako důvodnou. Podle čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES může po konzultaci s výborem pro DPH každý členský stát z důvodů hospodářského cyklu zcela nebo zčásti vyloučit z režimu odpočtů veškerý nebo některý investiční majetek či jiný majetek; s cílem zachovat stejné podmínky hospodářské soutěže mohou členské státy místo odmítnutí nároku na odpočet daně zdaňovat zboží, které osoba povinná k dani sama vyrobila nebo které nakoupila ve Společenství nebo i dovezla, a to takovým způsobem, aby tato daň nepřekročila výši daně, která by se uplatnila při pořízení obdobného zboží. Žalobkyně uvádí, že jí není známo, že by v případě České republiky podmínky spočívající v předchozí konzultaci s výborem pro DPH a existenci hospodářského cyklu nastaly, a je tedy toho názoru, že nelze jakkoliv omezit nárok na odpočet z nákupu osobního automobilu. Podle žalovaného však čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES nelze na projednávanou věc vztáhnout, neboť na tu dopadá její ustanovení čl. 176. S názorem žalovaného se přitom soud ztotožňuje.

Podle čl. 176 směrnice Rady 2006/112/ES Rada na návrh Komise jednomyslně rozhodne o tom, z jakých výdajů nelze daň odpočíst; v žádném případě nelze daň odpočíst z výdajů, které nejsou přísně provozními výdaji, jako například výdaje na luxusní zboží, na zábavu a reprezentaci. Podle druhého pododstavce tohoto článku pak do vstupu v platnost ustanovení uvedených v pododstavci prvním mohou členské státy zachovat veškerá vyloučení obsažená ve svých vnitrostátních předpisech k 1. lednu 1979, nebo jde-li o členské státy, které přistoupily ke Společenství po tomto dni, ke dni svého přistoupení. Podle § 75 odst. 2 zákona o DPH plátce nemá dále nárok na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i při pořizování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu podle zvláštního právního předpisu; zákaz odpočtu se nevztahuje na nákup osobních automobilů plátcem za účelem jejich dalšího prodeje a finančního pronájmu; zákaz odpočtu se nevztahuje rovněž na pořízení osobních automobilů určených na vývoz plátcem; plátce však nemá nárok na odpočet daně, pokud osobní automobil pořízený za účelem dalšího prodeje, a to i v případě jeho pořízení formou finančního pronájmu, použije pro účel, u kterého nemá nárok na odpočet daně. V tomto znění bylo citované ustanovení zákona o DPH schváleno Parlamentem ČR, vyhlášeno ve Sbírce zákonů a vztahovalo se i na rozhodnou dobu, tedy rok 2008. Zákon o DPH nabyl účinnosti dne 1. 5. 2004, tedy v den přistoupení České republiky k Evropské unii. Do tohoto data byl v účinnosti zákon o DPH z roku 1992, který v § 19 odst. 4 stanovil, že plátce nemá nárok na odpočet daně při nákupu osobního automobilu, a to i formou finančního pronájmu, při technickém zhodnocení osobního automobilu a při nákupu vratných lahví; vyloučení daně z nároku na odpočet musí být v tomto případě provedeno před případnou úpravou odpočtu daně podle § 20. Podle § 19 odst. 5 zákona o DPH z roku 1992 se odstavec 4 nevztahuje na nákup osobních automobilů za

účelem jejich dalšího prodeje, a to i formou finančního pronájmu, pokud je uskutečňován plátcem. Obsahově tak byla v České republice platná a účinná tato úprava již před vstupem České republiky do Evropské unie (tehdy obsažená v zákoně o DPH z roku 1992) a ode dne přistoupení k Evropské unii byla nadále obsažena v zákoně o DPH, který byl aplikován na projednávaný případ.

Podle Soudního dvora mohou členské státy zachovat své existující právní předpisy upravující vyloučení nároku na odpočet DPH vzhledem k tomu, že Rada takováto pravidla nepřijala (rozsudek ze dne 30. 9. 2010, *Oasis East*, C-395/09, bod 20). Rozhodným datem je přitom v projednávané věci 1. 5. 2004 jako den přistoupení České republiky k Evropské unii (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 22. 12. 2008, *Magoora*, C-414/07, bod 28, a ze dne 8. 1. 2002, *Metropol a Stadler*, C-409/99, bod 41). Není přitom podstatné, zda dosavadní vyloučení nároku na odpočet DPH bylo obsaženo v zákoně o DPH z roku 1992, který byl účinností zákona o DPH (tedy dnem 1. 5. 2004) zrušen, jestliže zákon o DPH obsahově toto vyloučení zachoval. Směrnice totiž takovouto formální změnu nevylučuje za předpokladu, že dosavadní rozsah vyloučení nároku na odpočet DPH nebude novou právní úpravou rozšířen (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 12. 2008, *Magoora*, C-414/07, bod 41). Ponecháním výluky z nároku na odpočet obsažené v § 75 odst. 2 zákona o DPH tak zákonodárce využil možnosti, kterou mu poskytuje čl. 176 druhý pododstavec směrnice Rady 2006/112/ES. Zdejší soud se proto ztotožnil se žalovaným, podle kterého se na projednávanou věc čl. 177 této směrnice neaplikuje. Použití postupu podle čl. 177 by bylo nutné tehdy, jestliže by vyloučení nároku na odpočet DPH nespadlo do rámce čl. 176 (srov. rozhodnutí o předběžných otázkách v rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 1. 2002, *Metropol a Stadler*, C-409/99). Protože však byla úprava v § 75 odst. 2 zákona o DPH ke dni 1. 5. 2004 převzata z § 19 odst. 4 a 5 zákona o DPH z roku 1992, zůstalo zachováno vyloučení obsažené ve vnitrostátním předpise podle čl. 176 druhého pododstavce směrnice Rady 2006/112/ES. Není proto možné napadené rozhodnutí shledat jako rozporné s čl. 177 této směrnice, protože se na projednávaný případ toto ustanovení nevztahuje. Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s čl. 177 směrnice Rady 2006/112/ES, a ani tato námitka tedy nemohla být důvodná. V návaznosti na výše uvedené pak považuje soud na tomto místě za nutné opětovně připomenout, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (srov. § 75 s. ř. s.), přičemž ve vztahu k hmotně-právnímu posouzení věci žalobkyně jinou než výše uvedenou námitku nevznesla.

Vzhledem k tomu, že Rada žádná pravidla pro odpočet DPH nepřijala a členské státy tak mohou zachovat své existující právní předpisy upravující vyloučení nároku na tento odpočet DPH, bylo bezpředmětné žádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce žalobkyní navrhovaného znění. Soud nadto neshledal existenci ani jiných důvodů, pro které by přerušil řízení a rozhodl, požádá Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na shora učiněné závěry soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová